

ת"פ 62746/06/22 - מדינת ישראל נגד מ' ב'

בית משפט השלום בקריות
ת"פ 62746-06-22 מדינת ישראל נ' ב' (עציר)

בפני	כבוד השופטת סימי פלג קימלוב
בעניין:	המאשימה
	נגד
הנאשם	מ' ב'

גזר דין

כתב האישום המתוקן

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו בעובדות כתב אישום מתוקן לאחר שחזר מכפירה ולאחר שנשמעו חלק מראיות התביעה. הנאשם הורשע בעבירות של הפרת הוראה חוקית - עבירה לפי סעיף 287(א) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין"), עבירה של היזק לרכוש במזיד - עבירה לפי סעיף 452 לחוק העונשין ותקיפת זקן הגורמת חבלה של ממש - עבירה לפי סעיף 368(א) לחוק העונשין.

2. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, במועדים הרלוונטיים לכתב אישום זה התגורר הנאשם עם אמו הגברת נ' ב' (להלן: "המתלוננת") ילידת שנת 1954. על פי עובדות כתב האישום המתוקן כאשר הנאשם נהג לדרוש כספים מהמתלוננת לשם מימון סמים ובשל חששה מפניו, נהגה המתלוננת למסור כרטיס האשראי וכסף מזומן שבבעלותה לשכנתה הגברת יוליה איידמן על מנת למנוע הגעתם לידי הנאשם.

במועדים הרלוונטיים לכתב האישום המתוקן סבלה המתלוננת ממחלות גרוניות שונות ומשיתוק בידה וברגלה הימניות ולשם כך הסתייעה בגברת טטיאנה טיחונוב (להלן: "טטיאנה") אשר נהגה לפקוד את הבית מידי יום.

בתאריך 13.6.22 הורה כבוד השופט כוחן (במסגרת מ"י 23748-06-22) בין היתר על הרחקתו של הנאשם מכל מקום שבו שוהה המתלוננת למרחק שלא יפחת מ- 50 מטר ואיסור על יצירת קשר עם המתלוננת למשך 30 ימים.

בתאריך 15.6.22 בשעה 09:00 או בסמוך לכך, בבית, ניגש הנאשם לחדר השינה של המתלוננת והחל לבקש ממנה כסף מזומן. בנסיבות אלה, ניגשה טטיאנה לחדר השינה וביקשה מהנאשם שיעזוב את המתלוננת לנפשה.

מספר ימים עובר למתואר לעיל, במועד מדויק שאינו בידיעת המאשימה, בבית, לאחר שהמתלוננת סירבה לבקשתו של

הנאשם לקבלת כסף מזומן, לקח הנאשם סכין, הניחה ביד המתלוננת ואמר לה: "את עשית אותי כזה, תחתכי אותי". כשבועיים עובר למתואר לעיל במועד מדויק שאינו בידיעת המאשימה, בבית לאחר שהמתלוננת סירבה לדרישתו של הנאשם לקבלת כסף מזומן, כילה הנאשם את זעמו על הטלויזיה בסלון הבית באופן שלקח את שלט הטלויזיה השליכו לעבר מסך הטלויזיה וגרם במזיד שלא כדין לניפוצו.

כשלושה שבועות עובר למתואר, במועד מדויק שאינו בידיעת המאשימה, בבית ניגש הנאשם לחדר השינה של המתלוננת שעה שהמתלוננת שכבה במיטתה, ודרש ממנה כסף מזומן. במעמד זה משניסתה המתלוננת להתנגד למעשיו של הנאשם הניח הנאשם את מרפקו על גבי פיה של המתלוננת וגרם לה לחבלה של ממש בדמות תזוזה בשתי שיניה ובעקבות כך לקושי באכילה וצוין עוד בכתב האישום המתוקן כי שיניה של המתלוננת התנדנדו עובר לאירוע זה.

טיעוני הצדדים לעונש

3. ב"כ המאשימה הגיש במסגרת הראיות לעונש את גיליון הרשעותיו הקודמות של הנאשם (ע/1) וכן הגיש טיעונים לעונש בכתב (ע/2).

ב"כ המאשימה הדגיש את הפגיעה בערכים חברתיים מוגנים כתוצאה ממעשיו של הנאשם. הנאשם כך נטען הפך את אמו למכשיר כספומט הפרטי שלו על מנת לממן את התמכרותו לסמים עד כדי כך שהאם היתה צריכה לשלם את כספה ורכושה כמו כרטיס האשראי אצל שכנתה על מנת למנוע את הגעתם לידי הנאשם ובעצם במעשיה כתפקידה של אם ניסתה לגונן על בנה. לצערה של המתלוננת, הדבר היה למורת רוחו של הנאשם והנאשם בחר להלך אימים על המתלוננת בין אם בעובדה ששבר את הטלויזיה ובין אם בעובדה שלקח כרית והניח על פרצופה. מדובר באם שאינו נרתע ממרותו של בית המשפט והפר את ההוראה החוקית. המאשימה עתרה למתחם ענישה שנע בין עונש של 15 חודשי מאסר בפועל ברף התחתון לבין עונש של 30 חודשי מאסר בפועל ברף העליון בצירוף ענישה נלווית. באשר לעונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם טען ב"כ המאשימה כי בעניינו של הנאשם אין כל אופק טיפולי ולא התבקש תסקיר ולנאשם עבר פלילי הכולל שתי הרשעות קודמות בעבירות סמים ואלימות. לפיכך, עתרה המאשימה לעונש של 18 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי מרתיע ומשמעותי וקנס כספי גבוה וכן טען לפיצוי למתלוננת.

4. ב"כ הנאשם טען כנגד מתחם הענישה לו עותרת המאשימה והוסיף שמדובר במתחם המבוסס על מקרים חמורים הרבה יותר מעניינו של הנאשם והפנה למקרים דומים התומכים לטענתו לטיעוניו. ב"כ הנאשם טען שישנם מעשים שראויים לגינוי אך לא לענישה פלילית ביחסים בתוך המשפחה כאשר בני משפחה מפעילים מעין סחיטה רגשית ולא תמיד המעשים מגיעים לכדי אחריות פלילית. כך למשל הפנה הסנגור לעובדה לפיה הנאשם לקח סכין, הניח בידיה של המתלוננת ואמר לה: "תחתכי אותי". באשר לעבירה של הפרת הוראה חוקית טען הסנגור שאין כל טעה שהמתלוננת התנגדה לשובו של הנאשם לבית. ב"כ הנאשם טען שמדובר בעבירות שברף הנמוך בחומרתן ובהקשר זה הפנה לפסיקה. ב"כ הנאשם טען שלטעמו מתחם העונש ההולם נע בין עונש של מספר חודשי מאסר אף בדרך של עבודות שירות לבין עונש של שנת מאסר ברף העליון. באשר לעונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם טען ב"כ הנאשם שאחת מהעבירות התיישנה ועבירה נוספת עניינה סמים ועל כן לא ניתן ליתן משקל לחומרא לעברו הפלילי של הנאשם. בין השנים 2007 ו-2019 לא היה לנאשם כל הסתבכות בפלילים אך לפני מספר שנים התדרדר מצבו של הנאשם. לפיכך, עתר ב"כ הנאשם להסתפק בתקופת מעצרו של הנאשם של כשישה חודשי

מאסר.

דין והכרעה

5. תיקון 113 לחוק העונשין קובע, כי העיקרון המנחה בענישה הוא עקרון ההלימה - קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו. בהתאם לסעיף 40ג לחוק העונשין, על בית המשפט לקבוע מתחם עונש הולם למעשה העבירה שביצע הנאשם בהתאם לעיקרון המנחה, ולשם כך יתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כשבתוך מתחם העונש ההולם יגזור בית המשפט את העונש המתאים לנאשם. בשלב הראשון יש מכן יש לקבוע את מתחם הענישה ההולם את האירוע ובסופו של תהליך, יש להחליט אם נכון לחרוג מהמתחם שנקבע, שאחרת ייגזר העונש בגדרי המתחם.

6. כתב האישום מתאר השתלשלות של אירועים כאשר הנאשם נקט בעבירות כלפי אמו. יחד עם זאת לאור סמיכות הזמנים ובהתאם למבחן ה"קשר ההדוק" שפותח בפסיקה אני סבורה שיש לקבוע אירוע אחד בגינו יש לקבוע מתחם עונש הולם אחד לכל האירועים. ראו ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל.

7. הערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מעבירה של תקיפת זקן הגורמת חבלה של ממש הם זכותו של כל אדם לשמירה על בטחונו האישי ועל גופו ובפרט זכותה של אמו של הנאשם להיות מוגנת מפני בנה, עצמה ובשרה ולחיות חיים שלווים וביטחון אישי.

8. נסיבות ביצוע העבירות מלמדות על פגיעה חמורה בערכים חברתיים מוגנים. אינני רואה עין בעין התנהלותו של הנאשם והסחיטה הרגשית שהפעיל שנקט כלפי אמו. התנהלות זו היא חלק מנסיבות ביצוע העבירות כאשר הנאשם פעם אחר פעם נקט בשיטה זו על מנת שהמתלוננת תיתן לו כסף על מנת שיממן רכישת סמים. כל אלה מלמדים על כך שהמתלוננת, שהיא אישה חולה (למרות גילה שאינו מבוגר) והנזקקת לסיוע ועזרה בהתנהלותה היומיומית מתמודדת גם עם התנהגותו האלימה, התובענית וחסרת הרחמים של בנה. אינני מקבלת עמדת ההגנה שטענה שהנזק שנגרם למתלוננת מזערי ומינורי. תקיפת המתלוננת ומסכת המעשים כלפי המתלוננת משפילה, מבזה ואין ספק כי היא מכאיבה נפשית, לא פחות מכאב פיזי כשבנה פגע בה פעם אחר פעם ולבסוף באירוע האחרון הפעיל כוח על המתלוננת, סתם את פיה עם מרפקו וגרם לה לחבלה של ממש בדמות תזוזה בשתי שיניה ולקושי באכילה גם אם צוין בכתב האישום המתוקן ששיניה התנדנדו עובר לאירוע.

לעניין עבירה של תקיפת זקן הרי שמדובר בעבירה שיש בה פגיעה בכבודה של האם ופגיעה בביטחונה האישי בביתה מבצרה וכל זאת על רקע היותה אישה קשישה ובכך חולשתה. ראו לעניין זה:

"כסדום היינו, לעמורה דמינו" (ישעיהו א', ט') חברה שבה תחושת הביטחון האישי של בניה ובנותיה, ובמיוחד החלשים שבהם, כגון קשישים, מעורערת - זקוקה לשיקום ולחיזוק, כדי שתחושה ראויה תשוב על כנה. זו תפיסת החוק והסדר, law and order, שתושבי המדינה מצפים לה ומייחלים כי רשויות הממשל יתנו לה מענה ופתרונות. בית המשפט הוא אחת

הכתובות ההכרחיות לציפיה זו. אין בידו ארנק של תקציבים לחיזוק הביטחון האישי, אך יש בידו חרב שבמקרים המתאימים עליו להניפה, היא חרב הענישה...". (ע"פ 2163/05 אלייב נ' מדינת ישראל (12.12.2005)).

9. **מדיניות הענישה** - המחוקק ראה בעבירה של תקיפת קשיש על פי סעיף 1368 (א) עבירה חמורה. המתלוננת היא אמו של הנאשם ועל בית המשפט להעביר מסר ברור כי תפקידו של בית המשפט הוא להגן על החברה, קל וחומר כאשר עסקין באוכלוסייה מוחלשת של קשישים וחסרי ישע, במיוחד כאשר עסקין באמו של הנאשם ולא בקורבן אקראי, וחייהם של השניים שזורים זה בזה לכל החיים.

רבות נכתב על החשיבות בנקיטת יד קשה כלפי מעשי אלימות ברוטאליים, ועל החובה המוטלת על בית המשפט להשית ענישה הולמת המגלמת בתוכה את הפגיעה בערכים המוגנים - כבוד האדם, הגנה על גופו ושלמותו, ועל כך שיש להעניק הגנה מיוחדת ומוגברת לזקנים וחסרי ישע.

לענין זה ראה הדברים שנכתבו בע"פ 2761/07 **מדינת ישראל נ' אריק שכטר**:

"האמצעי שניתן בידיו של בית המשפט להשיא תרומה לעיצוב דמותה של החברה, לגיבושן של נורמות התנהגות ראויות ולשירושן של נורמות התנהגות פסולות, הוא הענישה. על העונש הנגזר לשקף את הוקעת המעשים ואת הסלידה החברתית מהם. עליו להראות כי הציבור כולו מוגן מפגיעתו הרעה של מי שנכון לבצע עבירות שכאלה. הוקעת המעשים לא די לה שתיעשה במילים של זעזוע ושאת נפש. מבחנה אחד הוא - מיצוי הדין עם המבצעים".

10. ביחס לענישה המוטלת בגין עבירות אלו, אפנה לפסקי הדין הבאים:

עפ"ג 18065-06-15 **מדינת ישראל נ' פלוני** (8.10.15), בו התקבל ערעור המדינה והוחמר עונשו של נאשם שהורשע בביצוע עבירות של תקיפת אביו הזקן ונגרמו לאב חבלות, בית המשפט קבע את עונשו של הנאשם על 10 חודשי מאסר בפועל והפעיל מאסר מותנה של 8 חודשים במצטבר והוטלו עליו 18 חודשי מאסר בפועל.

עפ"ג 45787-03-13 **פלוני נ' מדינת ישראל** (29.5.13), בו נדחה ערעור של הנאשם אשר הורשע בתקיפת אימו הזקנה וגרם לה חבלות חמורות והוטלו עליו 16 חודשי מאסר בפועל.

עפ"ג (מחוזי-ב"ש) 2988-12-10 **חיים קלימן נ' מדינת ישראל** (4.5.11) - נידון מקרה בו הנאשם הורשע בשני מקרים בהם הוא תקף את אמו, וגרם לה לחבלה של ממש. בית המשפט דחה את ערעור הנאשם על חומרת העונש, לאור חומרת המעשים והעובדה כי ניסיונות הטיפול בנאשם לא עלו יפה, והותיר על כנו את העונש שהוטל על הנאשם - מאסר בפועל ל-18 חודשים, מאסר על תנאי והתחייבות כספית.

ע"פ (מחוזי-ת"א) 70897/03 **משה אושרוב נ' מדינת ישראל** (7.7.05) - הנאשם עמד לדין בעבירות של

גרימת חבלה חמורה, תקיפה, איומים והפרת הוראה חוקית, בגין תקיפת אמו, בכך שהיכה אותה, השליך לעברה מכהץ שפגע בראשה, איים עליה ועל אחותו, במספר הזדמנויות, וגרם לאמו חבלות חמורות לרבות שבר בצלעות וקרע בטחול. בית המשפט קבע כי עונש המאסר בפועל שהוטל עליו שכלל 44 חודשי מאסר הוא ראוי, אך לאור ההסכמה בדבר זיכוי הנאשם מעבירת תקיפה אחת, הופחת עונשו ל-40 חודשי מאסר.

רע"פ 6790/12 **גולד נ' מדינת ישראל** (20.9.12), בו נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם, אשר הורשע בתקיפת אביו הזקן אשר גרמה לו חבלה חמורה, והוטלו עליו 20 חודשי מאסר.

עפ"ג (מח' י-ם) 32535-05-13 **גרובובסקי נ' מדינת ישראל** (12.6.13), בו נדחה ערעור נאשם אשר הורשע בביצוע עבירות של תקיפת אביו הזקן ואיומים עליו. לאב נגרם חתך בפנים. בית משפט השלום הטיל עליו מאסר בן 15 חודשים.

עפ"ג 20857-03-14 (מח' חי') **אוטמזגין חיון נ' מדינת ישראל** (29.5.14), בו נדחה ערעור נאשם, בעל עבר מכביד, אשר גרם לפציעת זקן כבן 70, בכך שדחף אותו ולאחר שנפל המשיך והכה אותו באמצעות אבן גדולה שהוטחה בראשו. בית משפט השלום הטיל עליו 20 חודשי מאסר וכן הפעיל עונשי מאסר מותנים.

עפ"ג 24502-07-14 **טלקר נ' מדינת ישראל** (12.11.14) בו נדחה ערעור נאשם על חומרת עונשו - 20 חודשי מאסר. הנאשם הורשע לאחר ניהול הוכחות בעבירה של תקיפת זקן הגורמת חבלה של ממש. במקרה זה הורשע הנאשם בתקיפת קשישה ילידת 1935 בכך שהכה אותה באמצעות מקל הליכה וגרם לה לחבלות של ממש. בית המשפט גזר עליו 20 חודשים מאסר בפועל. ערעור על חומרת העונש נדחה כאמור.

בא כוח הנאשם טען כי לדידו מתחם הענישה נע בין מאסר על תנאי לבין מאסר של 12 חודשים. אינני מקבלת עמדה זו. הפסיקה אליה הפנה הסנגור ב-ת"פ 730-03-17 מדינת ישראל נגד ברוך וייסמן (בית המשפט השלום בקרית). בית המשפט קבע בתיק זה מתחם ענישה שנע בין עונש של מאסר בן 8 חודשים לבין עונש של 30 חודשי מאסר ברף העליון. בנסיבות תיק זה עונש של מאסר על תנאי ברף התחתון אינו הולם את הנסיבות ומהווה ענישה בניגוד לכל שיקולי הלימה.

11. **לאור כל זאת, אני בדעה כי מתחם הענישה ההולם את העבירות בהן הורשע הנאשם הוא מאסר הנע בן 8 חודשי מאסר ועד 30 חודשי מאסר בפועל.**

12. בעניינו של תיק זה לא מצאתי לחרוג ממתחם העונש ההולם לקולא או לחומרא.

עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם

13. באשר לעונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם, לקולא שקלתי את הודאת הנאשם בסופו של יום טרם עדותה של המתלוננת אשר התייצבה ליום הדיונים שנקבע לשמיעת עדותה. המתלוננת שמתניידת על כיסא גלגלים נכנסה לאולם ולא יכלה להפסיק את דמעותיה כאשר ראתה את בנה ודיברה אליו. הנאשם בפנים חתומות הפנה מבטו ולא הגיב. לחומרא שקלתי את עברו הפלילי של הנאשם ואולם ראוי להדגיש כי עברו הפלילי כולל בעיקר עבירות סמים והרשעתו האחרונה משנת 2019. אין כל אופק שיקומי או טיפולי בעניינו של הנאשם ועל כן יש לשקול שיקולי הרתעה בתוך מתחם העונש ההולם ועונשו של הנאשם לטעמי אינו יכול להיגזר בקצהו התחתון של מתחם העונש ההולם.

14. אשר על כן, לאחר שנתתי דעתי לשיקולים לקולא ולחומרא, אני גוזרת את עונשו של הנאשם לעונשים הבאים:

א. 12 חודשי מאסר בפועל החל מיום מעצרו של הנאשם מיום
15.6.22

ב. 5 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו של
הנאשם על כל עבירת אלימות, לרבות עבירת איומים כנגד גופו של אדם.

ג. 2 חודשיים מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו
של הנאשם שלא יעבור עבירה של היזק לרכוש במזיד ויורשע בה.

בנסיבות העניין, לא מצאתי לנכון להשית על הנאשם קנס כספי ולא פיצוי כספי.

זכות ערעור בתוך 45 יום לבית המשפט המחוזי.

ניתן היום, ט"ו טבת תשפ"ג, 08 ינואר 2023, בנוכחות הצדדים.